

[Justitsministeren.]

mere herom. Jeg har som sagt allerede tidligere sagt, hvad der efter min mening kan siges om det spørgsmål.

Spørgsmålet for mig og vel også for de ærede medlemmer af dette høje ting er formentlig, om der ved sagens behandling på noget punkt er truffet nogen beslutning, som ikke er truffet ud fra rent saglige motiver. Søgelyset er rettet mod hr. Bøytlers antagelse som revisor, mod hans virksomhed, mod rigsadvokatens indstilling til revisor Bøytler og mod rigsadvokatens indstilling om sagens slutning i november 1946, efter at statsadvokat Carl Madsen havde måttet afgive sagens behandling. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har herom sagt, folketingstidende sp. 272, at „revisor Bøytler var efter pres af rigsadvokaten ansat som statsadvokatens medhjælper“. Dette er urigtigt. Jeg ved ikke, hvor det ærede medlem har det fra, fra hr. Carl Madsen kan han ikke have det. Jeg har et brev fra hr. Carl Madsen til justitsministeriet, hvor han skriver om sit første møde med hr. Bøytler på rigsadvokatens kontor, hvor rigsadvokaten foreslog statsadvokaten at engagere hr. Bøytler som revisor i sagen. Carl Madsen skriver:

„Bøytler var på daværende tidspunkt et ubeskrevet blad for mig, og jeg nærede ingen betænkelighed ved at tage henstillingen til følge.“

Det var historien om presset; hr. Bøytler skal jeg iøvrigt komme tilbage til.

At rigsadvokaten indsendte sagen til ministeriet netop i november 1946, har en længere forhistorie, som jeg er nødt til at opholde mig ved. De fleste værnemagersager blev som bekendt behandlet af krisepolitiet, men Wright, Thomsen & Kier-sagen danner i denne henseende en undtagelse. Dens behandling blev fra første færd overtaget af statsadvokat Carl Madsen, og med det kendskab, jeg har til Carl Madsens energi, arbejdsdygtighed og tempo, tør jeg ikke mistænke ham for, at han ikke straks skulle have sat al kraft ind på efterforskningen, da han, efter at han i efteråret 1945 havde sluttet efterforskningen i Gunnar Larsen-sagen, i begyndelsen af 1946 tog fat på Wright, Thomsen & Kier. Det gik ellers langsomt med behandlingen af værnemagersagerne, det vil altså sige dem, som krisepolitiet syslede med, og det gav anledning til, at der blev stillet en forespørgsel til min forgænger, en forespørgsel, som daværende justitsminister Elmquist besvarede her i salen den 6. august 1946. Svaret findes i folketingstidende 1945—46, spalte 7340—41.

Ministeren skildrer, hvorledes det har ligget ham på sinde at bringe værnemagersagerne til afslutning, hvordan spørgsmålet beskæftiger ministeriet, rigsadvokaturen og anklagemyndigheden til daglig, hvordan spørgsmålet følges dag for dag, hvordan rigsadvokaten deler ministeriets opfattelse af spørgsmålet, og hvordan — som det siges — vi stadigvæk har fingeren på pulsen. Sagt med andre ord vil det sige, at justitsminister Elmquist stadig pressede på over for rigsadvokaten for at få værnemagersagerne afsluttet. Presset gjaldt ikke særlig Wright, Thomsen & Kier-sagen, men det gjaldt også den sag. Det er denne tingenes tilstand, som er baggrunden for statsadvokat Carl Madsens skrivelse af 13. september 1946, som jeg nævnte i mødet den 21. oktober og også i dag har omtalt. Ministeren rev i rigsadvokaten, og rigsadvokaten rev i statsadvokaten og havde altså gjort det fra før den 6. august 1946, og det er med den anledning, at statsadvokaten den 13. september 1946 fremsender en redegørelse fra overbetjenten med den løfterige tilføjelse, at

„det bemærkes, at efterforskningen i sagen i det store og hele kan betragtes som afsluttet, men at der fremdeles resterer et betydeligt revisionsmæssigt arbejde“.

Det er jo heller ikke så mærkeligt, at statsadvokaten i det store og hele havde afsluttet efterforskningen, eftersom han i september 1946 vel havde haft sagen i 5 fjerdingår og siden årets begyndelse havde viet den sin særlige opmærksomhed. Den ny situation, som opstår ved, at statsadvokat Carl Madsen må fratræde i november 1946 og en ny mand, statsadvokat Roepstorff, tiltræde, var altså så langt fra et lykkeligt træf, som man så venligt forudsætter det, men det var et afbræk for rigsadvokaten, som stadig havde ministeren over sig. Der er for mig at se ikke noget mærkværdigt i, at rigsadvokaten forlanger sagen indsendt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har gjort et stort nummer af, at den ny statsadvokat, Roepstorff, ikke kom til at ledsage fremsendelsen med en indstilling. Ja, når man vil søge ond vilje alle vegne og tilmed som det ærede medlem føler sig frigjort fra kendsgerningerne, så kan man jo tænke sig mange ting. Hvad det ærede medlem tænker sig, kan man læse i folketingstidende spalte 301—02. Det er,

„at rigsadvokaten, kort efter at han havde suspenderet Carl Madsen, gav en statsadvokat ordre til at sende en indstilling om Wright, Thomsen & Kier-sagen og gav ordre til, at indstillingen skulle gå ud